

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμά ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἑτησία δρ. 8.—	Ἑτησία φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος 4,50	Ἑξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 2,50	Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 15. Ἐξωτερ. λ. 20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λεπ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Σεπτεμβρίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 43

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

— Νησιτικός! ἐμυρμούρισε ὁ Πέγκροφ.

Καὶ τὸν ξανάπιασε ὁ μεγάλος θυμός.

— Μα ποῖος εἶνε αὐτός ὁ ἀδιάκριτος, ἐφώναξε, ποῦ μᾶς ἐπαῖξε τέτοιο παιγνίδι;

Ὅποιος κι' ἂν ἦταν, ἔπρεπε νὰ τρυπώσουν τώρα στα Καμίνια, καὶ νὰ περιμένουν ἐκεῖ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ὅπωςδὲποτε, ὁ Τὸπ ἔλαβε διαταγὴ νὰ μείνῃ κάτω ἀπ' τὰ παραθύρα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ κι' ἅμα ὁ Τὸπ λαβαίνει μιὰ διαταγὴ, τὴν ἐκτελοῦσε χωρὶς ἀντιλογία. Ἐμείνει λοιπὸν ὁ καλὸς σκύλος ἐκεῖ ἀπέξω, ἐνῶ ὁ κύριός του μὲ τοὺς συντρόφους του κατέφυαν στοὺς βράχους.

Νὰ ποῦμε τώρα ὅτι οἱ ἀποικοὶ, μ' ὅλη τὴν κούρασι, κοιμήθηκαν καλὰ στὸν ἄμμο τῶν Καμινιῶν, αὐτὸ θάταν ὑπερβολή. Ἀπεναντίας, τοὺς κράτησε σχεδὸν ἄγρυπνος, ὅχι μόνο ἡ ἀνησυχία γιὰ τὸ ἀποψινὸ ἐπείσοδιον, — ποῦ δὲν ἤξεραν σὲ ποῖον ἢ σὲ τί ἔπρεπε νὰ τὸ ἀποδώσουν, — ἀλλὰ καὶ ἡ ἐλθεινότης τῶν «κρεββατιῶν» ποῦ βρῆκαν στὰ Καμίνια. Εἶχαν ξεσυνειθισθῇ νὰ κοιμῶνται κατάχαμα, σὲ χώματα καὶ σὲ πέτρες..... Ἀλλὰ τί νόησαν; Ἡ κατοικία τους ἦταν τώρα πιασμένη ἀπὸ κάποιον ἄλλον καὶ δὲν μπορούσαν νὰ μπουῦν.

Καὶ τὸ Γρανίτινο Παλάτι δὲν ἦταν μόνο κατοικία, ἀλλὰ

καὶ ἀποθήκη. Ἐκεῖ μέσα ἦταν ὅ,τι εἶχε ἡ ἀποικία, ὅπλα, ὄργανα, ἐργαλεῖα, σκεύη, τρόφιμα κτλ. Καὶ ἂν ἡ ἀποθήκη εἶχε λεηλατηθῇ καὶ οἱ ἀποικοὶ θὰ ἦταν ἀναγκασμένοι νὰ τα ξανακάμουν ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχή; Μεγάλο κακό!... Τὸ ἐσυλλογίζοντο κι' ἦταν ἀδύνατο νὰ κλείσουν μάτι. Πότε ὁ ἓνας, πότε ὁ ἄλλος, ἐδγαίναν κάθε τόσο ἀνήσυχτοι, γιὰ νὰ βλέπουν ἂν ὁ Τὸπ

ἔκανε καλὰ τὴν βάρδια του. Μόνον ὁ Κύρος Σμιθ ἐπερίμενε μὲ τὴν συνειθισμένη του ὑπομονή, μολονότι, ἀπὸ μέσα του, ἦταν κι' αὐτὸς καταστενοχωρημένος γιὰ τὸ ἀνεξήγητο ἐκεῖνο περιστάτικόν κι' ἐθύμωνε, ἐφουρκίζετο, συλλογιζόμενος ὅτι γύρω του, ἀποπάνω του ἴσως, ἐξήσκειτο μιὰ ἀγνωστὴ ἐπιρροή, μιὰ ἀνίκητὴ δύναμι, ποῦ δὲν μπορούσε καν νὰ τῆς δώσῃ ὄνομα!

Ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ αἰσθάνετο τὰ ἴδια καὶ πολλὰς φορὲς συνωμίλησαν οἱ δύο τους, ἀλλὰ σιγὰ, ὥστε νὰ μὴν ἀκούνε οἱ ἄλλοι, γιὰ τὰνεξήγητὰ φαινόμενα, ποῦ εἰδείχναν ἀνεπαρκῆ τὴν γνώσιν τους καὶ τὴν πεῖρά τους. Ὑπῆρχε βεβαίως κάποιον μυστήριον ἐς ἐκείνην τὴν νῆσον, καὶ πῶς νὰ τὸ ἐξηγιάσουν; Ὁ μικρὸς Χάρμπερτ δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέσῃ κι' ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ ρωτήσῃ τὸν Κύρο Σμιθ. Ὅσο γιὰ τὸν Νάβ, αὐτὸς ἔφθασε στὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ἦταν ἀδικὴ τοῦ δουλεῖν νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὰ ποῦ συνέβαιναν, ἀλλὰ τοῦ κυρίου του ὥστε, ἂν δὲν ἐφοβεῖτο μὴ δυσχερεστήσῃ τοὺς συντρόφους του, ὁ καλὸς μαῦρος θὰ ἐκοιμάτο τόσο ἡσυχὰ στὸν ἄμμο τῶν Καμινιῶν, ὅσο καὶ ἓνα κρεβάτι τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ...

Εἰννοεῖται, ὅτι ὁ πῖθ φουρκισμένος ἀπ' ὅλους ἦταν ὁ Πέγκροφ. Τὸ φουρτούσε, ποῦ λέει, καὶ δὲν κρυώνει.

— Μὰς ἔκαμαν φάρσα! ἔλαγε καὶ ξανάλαγε. Μα ἐμένα ἡ φάρσα δὲν μάρεσσουν. Καὶ ἀλλοίμονόν του, ἂν πέσῃ στα χέρια μου, ἐκεῖνος ποῦ τὴν ἔκανε!

Μόλις ἔφραξε ἡ αὐγὴ, οἱ ἀποικοὶ, ὀπλισμένοι, βγήκαν ἔξω, στ' ἀποροχάλι. Τὸ Γρα-

«Ὁ πύθιος, βαρεῖα πληγωμένος...» (Σελ. 342, στ. 6')

νίτινο Παλάτι, που έβλεπε προς την ανατολή, δεν θ' άφροσε να φωτισθώ. Και πραγματικώς, πριν από της πέντε, τα παράθυρά του, που τα παντζούρια τους ήταν κλειστά, φάνηκαν ανάμεσα στα φύλλινά τους παραπετάσματα.

Τα παράθυρα λοιπόν τα εύρισκαν όπως τα είχαν άρση. Άλλα όταν είδαν και την πόρτα, οι άποικοι έβγαλαν μια φωνή: 'Η πόρτα που την είχαν κλείσει πριν φύγουν, ήταν τώρα όλάνοικτη!

Κάποιος είχε μπη στο Γρανίτινο Παλάτι! Δεν υπήρχε πια άμφιβολία.

Το επάνω μέρος της σκάλας, από την πόρτα ως τα μισα του τοίχου, ήταν στη θέσι του. Άλλα το κάτω μέρος, από τα μισα του τοίχου ως το έδαφος, ήταν τραβηγμένο και άνεβασμένο ως το κατώφλι. Ήταν φανερό, ότι ο παρείσαντος, ο άπόρσκλητος μουσαφίρης, είχε σηκώσει από πάνω τη σκάλα, για να μη μπορεί νάνεβη κανείς.

Μα ένας ήταν αυτός ο παρείσαντος, δύο, τρεις, πολλοί, δεν μπορούσαν-άκονη να καταλάβουν. Κανένας δεν έφαινετο. 'Ο Πέγκροφ φώναζε πάλι: ένα 'Ε! Άλλα δεν έλαβε απάντησι.

— Τους παλινανθρώπους! μουρμούρισε ο ναύτης με λύσσα. 'Ιδές τους, κοιμούνται ήσυχα σαν στο σπίτι τους!

Και δυνατότερα:

— 'Ε!... 'Ε!... δεν άκούτε, ληστράδες, πειρατές, κουρσάροι, παιδιά του Τζών Μπούλλ; !...

Για τον Πέγκροφ, βλέπετε, τον γνήσιο 'Αμερικανό, ή χειρότερη βρισιά ήταν «παίδι του Τζών Μπού...»

Την στιγμή εκείνη ξημέρωσε τέλεια κ' ή φασα του Γρανίτινου Παλατιού φωτίσθηκε όλη από τον ήλιο. Άλλα μέσα κ' έξω, όλα ήταν ήσυχα και σιωπηλά.

Οι άποικοι άρχισαν νάμφιζέλλουν άν πραγματικώς ή κατοικία τους ήταν πιασμένη. Και όμως ή κατάσταση της σκάλας το μαρτυρούσι: άρκετά ήταν μάλιστα βέβαια, ότι οι παρείσαντοι, όποιοι κ' άν ήταν, δεν θ' είχαν μπόρεση να φύγουν. Άλλα πώς θ'α τους έβγαλαν τώρα εκεί-πάνω;

'Ο Χάρμπερτ σοφίσθηκε τότε να δέση ένα βέλος ες ένα μακρύ σχοινί και να το ρίξη σε τρόπο, ώστε να περάσει άναμεσα από τα πρώτα σκαλοπάτια της σκάλας, που κρέμουνταν στο κατώφλι της πόρτας. Θα τραβούσε έπειτα το σχοινί κ' έτσι ή σκάλα θα κατέβαινε πάλι ως κάτω...

Μα την αλήθεια, ήταν το μόνον που είχαν να κάμουν και με κάποια έπιτηδειότητα μπορούσε να έπιτύχη. Ευτυχώς, τόξα και βέλη υπήρχαν φυλαγμένα σε μίαν άκρη των Καρινιτών, καθώς και κάμψες όρμης έλαφρό σχοινί από ίδιοσι. 'Ο Πέγκροφ έδίδινε αυτό το σχοινί και στην άκρη του έδεσε ένα καλά φτερωμένο βέλος. 'Ο Χάρμπερτ το έβαλε τότε στο τόξο του και με μεγάλη προσοχή έσημάδεψε

την κρεμασμένη άκρη της σκάλας. 'Ο Κύρος Σμιθ κ' οι άλλοι είχαν τραβήχθι πίσω, για να μπόρεσουν να ιδούν τί θα έγίνετο στα παράθυρα του Γρανίτινου Παλατιού. 'Ο Γεδεών Σπίλεττ, με την καρμπίνα του, έσημάδευε την πόρτα.

Το τόξο τραβήχθηκε, το βέλος έσφύριξε και, παρσφύρωντας και το σχοινί, πήγε και πέρασε από τα δύο τελευταία σκαλοπάτια της σκάλας.

Η σάιτις είχε πετύχη.

'Ο Χάρμπερτ έπιασε άμέσως την άκρη του σχοινού. Άλλα τη στιγμή που το τράνταζε, για να ρίξη κάτω τη σκάλα, ένα μαύρο χέρι έπρόβαλε γρήγορα από την πόρτα, την άρπαξε και την έμπωσε μέσα στο Γρανίτινο Παλάτι.

— Ζωντόβολο! έφώναξε ο Πέγκροφ.

— Ποιός ήταν; ρώτησε ο Νάβ.

— Ποιός ήταν; και δεν τον γνώρισες;

— 'Οχι!

— Μια μαϊμού, ένας πιθηκος, ένας μαϊμάκος, ένας ούραγκοτάγκος, ένας γκορίλλας, ένας μπαμπούνος!... Νά, στο σπίτι μας έκαναν εισβολή μαϊμούδες, από τη σκάλα, τον καιρό που λείπαμε!

Την στιγμή εκείνη, σά νάθελαν να έπικυρώσουν τα λόγια του ναύτη, τρία-τέσσαρα τετράχειρα έσπρωξαν τα παντζούρια και φάνηκαν στα παράθυρα, άπ' όπου χαιρετούσαν τους άποίκους με χίλιους άστείους μορφαμούς.

— Καλα τόπα εγώ πώς μ'ας έκαμαν φάρτα! έφώναξε ο Πέγκροφ: μ'α τώρα θα ιδούν αυτοί οι κύριοι με ποιούς παίζουσι!

Κι' ο ναύτης έγέμισε γρήγορα το σουφέλι του, σημάδεψε ένα από τους πιθήκους και πυροβόλησε. Με τον κρότο, όλοι έγειναν άφαντοι, εκτός από έναν που είχε διαλέξει ο Πέγκροφ, για να πληρώσει της άμαρτίας των άλλων.

'Ο πιθηκος, βραειά πληγωμένος, έπεσε νεκρός κάτω στην άμμουδιά.

Ήταν ένας μεγαλόσωμος πιθηκος, από την άνώτερη τάξι των τετραχειρών. Χιμπαζής, ούραγκοτάγκος, γορίλλας ή γίββωνας, άνηκε και αυτός χωρίς άλλο στους «άνθρωπομόρρους», που όνομάζονται έτσι έπειδή μοιάζουν πολύ με τον άνθρωπο. Άλλως τε ο Χάρμπερτ έδήλωσε ότι ήταν ούραγκοτάγκος και έξομε ότι ο μικρός δεν έκανε λάθη στη ζωολογία.

— Τί όμορφο ζώο! έφώναξε ο Νάβ.

— 'Ας είνε πλάσμα, άποκρίθηκε ο ναύτης: μα δεν μου λές πώς θα μ'ουμε στο σπίτι μας;

— 'Ο Χάρμπερτ είνε καλός τοξότης, είπε ο Σπίλεττ, κ' εδω είνε το τόξο του. 'Ας ξαναρίξω!

— Νά, νά! έφώναξε ο Πέγκροφ: αυτοί οι πιθηκοί είνε πανηρότατοι και να ιδήτε που κανείς δεν θα ξαναφανή στα παράθυρα. 'Αδύνατο να τους σκοτώσουμε. Κι' όσο συλλογίζομαι τί ζημιές μ'ορουν να

κάμουν στής κάμαρες, στην αποθήκη...

— 'Υπομονή! άποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ. Αυτά τα ζώα δεν θα μ'ας έχουν ξεσπιτωμένους για πολύ.

— Αυτό θα το ιδούμε, υπέλαβε ο ναύτης. Έπειτα ξέρετε πόσες ντουζίνες από αυτά είνε κει πάνω;

'Αλήθεια, αυτό δεν μπορούσε να το ξέρη κανείς. 'Όσο για το σχέδιο του Χάρμπερτ, δεν ήταν εύκολο τώρα να πραγματοποιηθώ. Η άκρη της σκάλας ήταν όλως διόλου μέσα στην πόρτα κ' όταν μάλιστα έτράβηξαν το σχοινί δυνατότερα, έσπασε χωρίς να πέση κάτω ή σκάλα.

Δεν ήξεραν τί να κάμουν. 'Ο Πέγκροφ λυσσούσε. Η θέσις τους είχε και το κωμικό της μέρος, αλλά ο ναύτης δεν έδλεπε παρά μόνον το τραγικό. Στο τέλος οι άποικοι πάντα θα κατώρθωναν να διώξουν τους πιθήκους και να μ'ουν στο σπίτι τους: αλλά πότε και πώς;

Πέρασαν δυό ώρες, χωρίς να ξαναπροβάλη πιθηκος στην πόρτα ή στα παράθυρα. Καπου-κάπου μόνον παρουσιάζουταν γοργά κανένα μουσούδι, κανένα χέρι κ' οι άποικοι το χαιρετούσαν με τουφεκίες.

— 'Ας κρυφθούμε καλλίτερα, είπε ο μηχανικός. Οι πιθηκοί θα νομίσουν πως φύγαμε και θα ξαναβγούν. 'Ο Σπίλεττ όμως κ' ο Χάρμπερτ άς παραφυλάξουν πίσω από τους βράχους, και όποιος φανή φωτιά!

Αυτό έγεινε.

'Ο ρεπόρτερ και το παιδί, οι δύο καλλίτεροι σκοπευτά της άποικίας, κρύφθηκαν εκεί κοντά, ενώ ο Νάβ, ο Πέγκροφ κ' ο Κύρος Σμιθ, από το όροπέδιο, πήγαν στο δάσος να κυνηγήσουν, γιατί δεν είχαν τίποτε να φάγουν.

'Υστερ' από μισή ώρα, οι κυνηγοί γύρισαν με μερικά πετροπερίστερα, που τάψψαν όπως μπόρεσαν. Πιθηκος δεν ξεμύτισε κανένας.

'Ο Γεδεών Σπίλεττ κ' ο Χάρμπερτ πήγαν μια στιγμή να φάγουν, άφίνοντας τον Τοπ να φυλάγη κάτω από τα παράθυρα. Έπειτα, άφου έφαγαν, ξαναγύρισαν στη θέσι τους.

Πέρασαν άλλες δυό ώρες, χωρίς να λάξη καθόλου ή κατάσταση. Τα τετράχειρα δεν έδειχναν πια σημεία ζωής: θα έλεγε κανείς βτι είχαν φύγη από το Παλάτι. Το πιθανώτερο όμως ήταν, ότι κούδουνταν μέσα, τρομαγμένα από τους πυροβολισμούς κ' από τον θάνατο του συντρόφου τους. Άλλα τί θάκαναν στής κάμαρες και στής αποθήκης; πόσες καταστροφές θάβρισκαν ύστερα εκεί-μέσα οι άποικοι;... 'Όταν το έσυλλογίζοντο, ή υπομονή που τους είχε συστήση ο μηχανικός, τους άφινε και τους έπιανε μεγάλος και, μα την αλήθεια, δικαίος θυμός.

— 'Ε, μ' αυτή ή ιστορία πρέπει να τελειώση! έφώναξε άξαρνα ο ρεπόρτερ. — Νά, φθάνει πιά! άποκρίθηκε ο ναύτης. Αυτοί πρέπει να ξεκομπισθούν από κει μέσα. Θα τους κάμωμε καλά, άς είνε μακάρι και είκοσι. Άλλα με τί τρόπο να τους φθάσωμε;

— 'Υπάρχει ένας! είπε τότε ο μηχανικός.

— Ένας, μένος ένας; Τότε θα είνε καλός, άφου δεν υπάρχει άλλος. Δεν μ'ας τόν λέτε, κύριε Σμιθ;

— Να μ'ουμε στο Γρανίτινο Παλάτι από το παλιό μεταγγιστήρι της λίμνης, άποκρίθηκε ο μηχανικός.

— 'Από την τρύπα δηλαδή που βουλώσαμε! έφώναξε ο Πέγκροφ. Τί κουτός να μη το συλλογισθώ προτήτερα!

Ήταν, πραγματικώς, ο μόνος τρόπος για να μ'ουν στο Γρανίτινο Παλάτι, να πολεμήσουν τους έπιδρομείς και να τους διώξουν.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ

Αγαπητοί μου,

ΣΩΣ θα μάθατε και σεις, από της έφημερίδες, ότι στο θέατρο της Μαρίκας Κοτοπούλης, έδωσα με τίνομά μου ένα έργο, τον «Μούργο», που, καθώς έδηλωσα εγώ ο ίδιος την άλλη μέρα, δεν ήταν παρά διασκευή, μετάφρασις καλλίτερα, από το γαλλικό. Το τέχνασμα αυτό σκέφθηκα να μεταχειρισθώ, για να δοκιμάσω την ικανότητα και την ειλικρίνεια μερικών ανθρώπων, που δεν έκαμαν ως τώρα άλλο. Είνε οι ίδιοι άνθρωποι που βλέπετε συχνά να με βρίζουν στής έφημερίδες με όλη εκείνη τη λύσσα, που σ'ας κάνει να πορήτε κάθε φορά, και να θυμώνετε, και να ρωτάτε τί έχουν μαζί μου... Πάντα είχα φυσικά την ιδέα, ότι το έκαναν από εμπάθεια ή από τύρλωσι, από άμάθεια. Και το έλεγα. Δεν μ'ορουν άμως να είμαι κ' έντελώς βέβαιος. Έρχουνταν στιγμές, σ'ς το εξομολογούμαι, που ή έπιθέσεις τους, όταν μάλιστα είχαν κάποια έπίφασι κριτικής, με ειλικρίνεια, χωρίς πρόστυχες βρισιές, μ' εκλόνιζαν. Κ' έλεγα μέσα μου: Μήπως έχουν δικίο; Μήπως πραγματικώς τα έργα μου δεν αξίζουν τίποτα και πρέπει να τα κάψω; Μήπως οι άλλοι που τ'αρέσκουν, που τάχα πούν, δεν καταλαβαίνουν γρύ από τέχνη, και μόνον αυτοί, οι πέντε-δέκα που τα βρίζουν, είνε σε θέσι

να ξέρουν την πραγματική τους αξία;

Μια τέτοια, φαίνεται, άπορία γεννήθηκε άλλοτε και στο νου του έπιφανούς λογίου κ. 'Αγγέλου Βλάχου. Και για να δοκιμάση τους κριτικούς του καιρού εκείνου, για να ιδή άν ξέρουν πράγματι να κρίνουν, μετάφρασε από το γερμανικό τον «'Αντίνοο», ένα δράμα του Παύλου Χέυζε, και τώττειλε για δικό του ες ένα Δραματικό Δικωνισμό. Οι κριτικοί όμως του καιρού εκείνου δεν γελάσθηκαν. 'Ας μ'ην ήξεραν ότι ο «'Αντίνοος» εκείνος ήταν του Χέυζε! είδαν άμέσως ότι ήταν ένα άνώτερο έργο, καλλίτερο άπ' όλα που είχαν υποβληθώ στον Διαγωνισμό, και το έδράβευσαν. Έκαμαν ρυσικά και της παρατηρήσεις τους, βρήκαν και τα έλαττώματά του, — και ποίο έργο δεν έχει έλαττώματα; — άλλ' άγεγνώρισαν τα μεγάλα του προτερήματα, που τα έκριναν μάλιστα κ' άξιοστεφάνωτα. Τίποτα δεν μ'ορουν να τους πη ή πειραματιστής κ. 'Αγγελος Βλάχος. Το μόνον που τους κατηγόρουσε, ήταν ότι δεν ήξεραν τον «'Αντίνοο» του Χέυζε, ενώ τάχα έπρεπε να τον ξέρουν. Άλλα οι κριτάι του άπαντούσαν με το δικό τους, — κ' ένας άπ' αυτούς ήταρ ο σοφώτατος εκείνος 'Αλέξανδρος Παγκαδής, — ότι δεν ήταν ποσώς ύποχρεωμένοι να ξέρουν ούτε αυτόν τον «'Αντίνοο», ούτε τα υπερδισχίλια θεατρικά έργα του Ισπανού Λόπε δε Βέγα. Η μόνη τους ύποχρέωσι ήταν να ξέρουν... να κρίνουν. Και τώδεξαν με τη βράβευσι.

Αυτό λοιπόν το προηγούμενο, αυτό το παράδειγμα είχα. Κι' άποράσις να μιμηθώ τον κ. 'Αγγέλο Βλάχο και να δοκιμάσω κ' εγώ τους σημερινούς κριτικούς. Θα τους παρουσιάζω έπίσης ένα ξένο έργο, για δικό μου. Δεν θα είχα βέβαια την άξίωσι να το ξέρουν, γιατί κριτικός δεν θα πη εκείνος που ξέρει όλα τα έργα που γράφθηκαν στο κόσμο! Θα είχα όμως την άξίωσι ή να καταλάβουν, πώς ο «Μούργος» αυτός δεν ήταν ρωμείο έργο, αλλά ξένο, γαλλικό, — ένα παριζιάνικο άριστουργημα, απλώς διασκευασμένο, — ή, άν ο νους τους δεν θάφτανε ως εκεί, να φωνάζουν με χαρά και μ' ένθουσιασμό: «Μπράβο! νά, έπιτέλους κ' ένας Ρωμικός που έγραψε μια καμωδιά που θα μ'ορουν να παιχθώ και στο Παρίσι!» (Γιατί, πραγματικώς, ο «Μούργος» είνε ο «Μεντόρ» που 'Ανρί Μολέν, ένα χαριτωμένο έργο που έθριαμβεύσε στο παριζινό θέατρο Ζυμναζ και που τον πρώτο του ρόλο έδημιούργησε ο διάσημος γάλλος κωμικός Γκαλιπώ και γιατί αυτό θα πη κριτικός: να ξέρη τί βλέπει.) 'Αν λοιπόν οι κριτικοί μας, βλέποντας τον «Μούργο», τον έκριναν έτσι σωστά, εγώ θα ήμουν νικημένος, χαμένος. Θα έλεγα: Έχουν δικίο που βρίζουν τα δικά

μου έργα. 'Οα είνε άσχημα. Να μια φορά που τους έδωσα ένα ξένο έργο, πραγματικώς ωραίο, και το έπαινεσαν τόσο πολύ! Θα πη ότι αυτοί ξέρουν να κρίνουν, ενώ εγώ... δεν ξέρω να γράφω. — Και δεν θα ξαναγράφα!

Νά! μ' άν οι κριτικοί μας έδριζαν και τον «Μεντόρ» του Μολέν σαν ένα έργο δικό μου; Δεν θαχα τότε κάθε δικαίωμα να πω, ότι δεν ξέρουν τί τους γίνεται και να συμπεράνω, ότι και τα δικά μου έργα τα βρίζουν, είτε από άμάθεια, είτε από εμπάθεια, ενώ μπορεί ν'αξίζουν κ' αυτά σαν τον «Μούργο» και περισσότερα; — Και, δυστυχώς για τους σημερινούς κριτικούς μας, που δεν είνε, φαίνεται, 'Αλέξανδρο Παγκαδής, συνέβη το δεύτερο: Γελάσθηκαν, την έπαθαν χιωτική. Έδρισαν και τέν «Μούργο» όπως όλα μου πάλλα έργα, και χειρότερα! Δεν έγραψαν μόνον στής έφημερίδες, άλλα και στα διαλείμματα της παρατάσεως λυσούσαν εναντίον του έργου κ' ανέβαιναν στα παρακήνια, για να διαμαρτυρηθούν στους ήθοποιούς πως δέχθηκαν να παίξουν μια τέτοια άηδία, ένα τέτοιο εξάμβλωμα και ξεμώραμα! Κι' όσον οι ήθοποιοί, καταπληκται κ' αυτοί οι καυμένοι μπροστά σε τόση λύσσα, ψιθύριζαν: «Μα τέλος πάντων, ένα έργο του Ξενοπούλου!...», οι κριτικοί τους άπαντούσαν: «Μπά! ο Ξενοπούλος δεν ξέρει πια να γράφη! 'Αγκαλιά και πότε ήξερε;...»

Φαντασθήτε τώρα τί έγεινε, και στο θέατρο της Μαρίκας Κοτοπούλης, και ες όλο τον θεατρικό κόσμο των 'Αθηνών, την άλλη μέρα που φανέρωσα την αλήθεια! Δεν ήταν μόνον μια νίκη δική μου. Ήταν μια θριαμβευτική ήκανοποίησι και των ήθοποιών, που, όταν τους διάβασα τον «Μούργο», είχαν ένθουσιασθή, και των σπανίων ανθρώπων, που, κρίνοντας χωρίς εμπάθεια, επέμεναν μ' όλη εκείνη την κατακρυφή, ότι ο «Μούργος» είνε ένα ωραίο έργο... Μα βέβαια που δεν θα ξαναπιστεύω πια κριτική από εκείνους που, με την πέννα ή με το στόμα, κουρέλιασαν τον «Μούργο» χωρίς να λάβουν την παραμικρή ύποψι ότι έδλεπαν μια από της ωραιότερες κ' όμορφες ντί του Γαλλικού Θεάτρου! Και σεις, άμα βλέπετε στής έφημερίδες βρισιές εναντίον μου, σαν έκεινες που σ'ας κάνουν να πορήτε και να θυμώνετε, ούτε να θυμώνετε πιά, ούτε να πορήτε! Άλλα να λέτε με γέλια: «'Α, αυτά τα γράφουν εκείνοι που έδρισαν και τον «Μούργο», μόνον με την ιδέα πως ήταν έργο του Ξενοπούλου!»

'Αλλ' αυτή ή παριζιάνικη ιστορία έχει κ' άλλο ήθικό συμπέρασμα, πιδ σπουδαίο και πιδ ωφέλιμο για νέους σαν και σ'ας. Θα το πούμε καμμιάν άλλη μέρα. Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

— Πετράκη, τοῦ εἶπε, αὐτὸ εἶνε γιὰ τὰ γενέθλιά σου. Ἀπὸ σήμερα, ξέρεις, ἡ ἡλικία σου θά'χη δυὸ ἀριθμούς. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ σοῦ κάμω ἕνα καλὸ δώρο.

Κι' ὁ Πετράκης, ποῦ δὲν ἐπίστευε τὰ μάτια του, γεμᾶτος χαρὰ τοῦ ἀποκριθῆκε :

— Δυὸ ἀριθμούς ;... Τί θὰ μοῦ χαρίσης λοιπὸν, μπαμπᾶ, ὅταν θὰ ἔχη τρεῖς ; !

Χαμογέλασε στὴ γλυκεῖα αὐτὴ ἀνάμνησι...

Ὁ ρολογᾶς προχωροῦσε σκυφτός καὶ γελαστός. Ὁ Πετράκης ξαναγύρισε στὴν πραγματικότητα καὶ ψιθύρισε :

— Ἦθε-
λα νὰ μά-
θω... πόσο
ἀξίζει αὐτὸ
τὸ ρολόι.

— Γιὰ νὰ-
γοράσετε ἕ-
να ὅμοιο, ἡ
γιὰ νὰ που-
λήσετε αὐ-
τό ;

Χρειάστη-
κε ἀρκετὸ
θάρρος γιὰ
νὰ ἀποκριθῇ :

— Νὰ που-
λήσω αὐτό.

Ὁ ρολο-
γᾶς πῆρε τὸ
ρολόγι με-
τὴν ἀλυσί-
δα, τὸ ζύγι-

σε στὴν παλάμη του, τὸ ἔλυσε, ἔβγαλε τὴ μηχανὴ μετὴν πλάκα κι' ἔρριξε τὸ ἀσπρὶν σὲ μιὰ μικρὴ ζυγαριὰ... Συλλογίσθηκε λιγάκι, λοξάρισε καί, πάντα μετὸ ἴδιο χαμόγελο, εἶπε :

— Σὰς δίνω δώδεκα φράγκα.

— Δώδεκα φράγκα ! ψιθύρισε τὸ πτω-
χὸ παιδί. Ὅχι παραπάνω ;

— Ἄδύνατο ! ἀποκρίθηκε ὁ ρολογᾶς. Νὰ δώδεκα φράγκα. Καί σε συμβουλεύω νὰ τὰ πάρῃς, γιατί περισσότερα δὲν θὰ βρῇς πουθενά.

Κ' ἐπειδὴ τὴν στιγμή ἐκείνη, ἄλλοι πελάτες ἔμπαιναν στὸ μαγαζί, ὁ ρολογᾶς ἔχωσε τὰ λεπτὰ στὸ χέρι τοῦ Πετράκη.

Ὁ μικρὸς μας φίλος, τὰ δέχθηκε, χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ πιά, τὰ φύλαξε στὴν τσέπη του, βγήκε στὸ δρόμο καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ Μ π ὀ ν - Ρ ε π ὀ. Αἰσθάνετο τὸν ἑαυτοῦ περισσότερο μόνο, περισσότερο ἔρημο, τώρα ποῦ δὲν εἶχε στὴν τσέπη τὸ ρολογάκι του, τὸν καλὸ

αὐτὸ φίλο, ποῦ μετὸν φαιδρὸ του ρυθμὸ καὶ τὴν ἀκαταπόνητη δραστηριότητά του, τὸν ἐνεθάρρυνε καὶ στὸ παιχνίδι καὶ στὴν ἐργασία.

Ἐξάφνα ἐπιστοχώρησε... Εἶχε ἰδῇ κοντὰ του μιὰ οἰκογένεια ἀπὸ τὴ Χάβρη, ποῦ τὸν ἐγνώριζε. Ἦταν ἕνα ἀγόρι καὶ ἕνα κορίτσι, σχεδὸν στὴν ἡλικία του, μετὸν μπαμπᾶ καὶ τὴ μαμμά τους. Κουβέντιαζαν κι' οἱ τέσσαρες χαρούμενοι, ἀπολάμβαναν τὴν ἀνέφελη εὐτυχία τους, ἐνωμένοι αὐτοὶ κι' ἀγαπημένοι...

Ὁ Πετράκης χώθηκε σὲ μιὰ πόρτα καὶ περίμενε κρυμμένος ὥς που νὰ περάσουν, νὰπομακρυνθοῦν.

Ἐπειτα, μετὴν καρδιά θλιμμένη, μετὰ τὰ μάτια γεμᾶτα δάκρυα, ἐξακολούθησε τὸν δρόμο του.

« Ἀχ ! ἐσυλλογίζετο τὰ παιδιὰ ποῦ ζοῦν σὲ σπῖτι, μετὰ τοὺς γονεῖς, μετὰ

δέλφια τους δὲν κατα-
λαβαί νουν καὶ δὲν ἐ-
κτιμοῦν τὴν μεγαλήτους εὐτυχία !

Τὰ λίγα λεπτὰ, ποῦ ἀπέκτησε ὁ Πετράκης, ἀπὸ τὴν πώλησι τοῦ ρολογιοῦ του, ἐβάσταξαν μερικὲς ἡμέρες ἄλλα τοῦ ἐτελείωσαν, πρὶν βρῇ ἐργασία. Ἡ ἀπεργία ἐ-

ξακολούθησε κι' ὁ Πετράκης ἦταν πάλι ἀπένταρος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Υποπτος προστάτης.

Ἐνα ἀπόγευμα, ἐκεῖ ποῦ τριγύριζε κοντὰ στὴν προκυμαία τῆς Ὀμονοίας, βρέθηκε μπροστὰ στὸ Ταχυδρομεῖο. Τοῦ ἦλθε νὰ μῆναι μέσα νὰγοράσῃ μετὴν τελευταία του δεκάρα μιὰ ἀβραχεῖα ἐπιτολή καὶ νὰ γράψῃ στὴ μητέρα του :

« Ἀγαπητῇ μου μητερούλα, εἰμαι μονάχος, δυστυχῆς, χωρὶς πεντάρα... Στεῖλέ μου λεπτὰ νὰ γυρίσω στὴ Χάβρη καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θὰ ξανακάμω πιά τοῦ κεφαλιοῦ μου ».

Ἀλλὰ στὴ φαντασία τοῦ Πετράκη παρουσιάσθηκε ἄξαφνα ἡ μορφή τοῦ κακοῦ Ἀνριέ μετὰ τὸ εἰρωνικὸ του χαμόγελο. Ἦταν σὰν νὰ τοῦ ἦλθε κατὰμουτρα ψυχρολουσία... Ὅχι, ὄχι ! Δὲν ἤθελε τάντικρύς καὶ στὴν πραγματικότητα

τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο τοῦ πατριοῦ του. Καὶ συλλογίσθηκε μετὰ ἀπόφρασι :

« Θὰ παλαίσω ἀκόμα λίγες ἡμέρες ! Αὐτὰ τὰ λόγια τὰ εἶπε σχεδὸν δυαντά. Ἐνας ἀνθρώπος περνοῦσε καὶ τᾶκουσε. Ἦταν ἕνας ἀλλόκοτος ἀνθρώπος, μετὰ μεγάλα χέρια, μετὰ μακρὰ δάκτυλα, μετὰ φυσιογνωμία ποῦ μαρτυροῦσε ἐνεργητικότητα. Ἀλλὰ μ' ὅλη τὴν κομψότητα τῆς φορεσιᾶς του, ἡ γλῶσσά του, οἱ τρόποι του, τὰ κινήματά του εἶχαν κάποια προστυχία.

— Θὰ παλαίσω, εἶπες, ἀκόμα λίγες ἡμέρες ; ρώτησε τὸν Πετράκη... Μὲ ποιὸν ;... Γιὰ τί πρᾶγμα ;... Μήπως ζητεῖς ἐργασία ;

Ἐκπληκτός ὁ Πετράκης τὸν ἐκύταξε, ἔπειτα κατέβασε τὰ μάτια του κι' ἐψιθύρισε : Μάλιστα...

Ὁ διαβάτης ἐξακολούθησε :

— Ἐχεις στὴ φυσιογνωμία σου κάτι ποῦ μαρέσει... Μοῦ φαίνεται καλὸ παιδί κι' ὅσο σε κυττάζω, τόσο περισσότερο σε συμπαθῶ. Νὰ σοῦ πῶ, ἔρχεσαι νὰ σοῦ δώσω ἐγὼ μιὰ θέσι, πολὺ καλὴ θέσι ;...

— Τί θέσι ; ρώτησε ὁ Πετράκης.

— Νὰ σε πάρω στὴν ὑπηρεσία μου, ἀποκρίθηκε ὁ ἀγνωστος.

— Μὰ τί ἐργασία θὰ σὰς κάνω ;

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

LXVIII

Στὸ ἀνθάκι ἀπρόσδεκτη γλυστοῦ σὺν πορφύρῃ ἀλουργίδα, καὶ τὸ χαϊδεύει, τὸ φιλεῖ, κι' εὐθὺς πετᾷ, ἡ ἀκτίδα. Μὰ ἔφθασε ἡ θέρη ὡς τὴν καρδιά, κι' αὐτοῖς μιὰ φούχτα στάχτη θὰ ἰδῇ ἡ ἀκτίδα νὰ σκοοπᾷ 'ς τὸν ἄνεμο, ἀπ' τὸ φράκτι...

LXIX

Πῶς 'ς τὴν δὲνὰ χυμῇ ἡ φωτιά, μὲς 'ς τὴ μουγγὴ τὴν πάχνα, κι' αὐτὴ φουντᾷ ἀκούστη, σφαγμένη ὡς μὲς 'ς τὰ σπλάχνα, — μιὰ πού ἡλιος πιά δὲ θὰ φανῇ, — ἔτσι κι' ἐδῶ ὡς ἑαστοῦρη ! Τὰ νέφη μόνο ὡς φωτισθοῦν, κι' ἡ φλόγα τί, ἂν μετὰ κῆψῃ ;

LXX

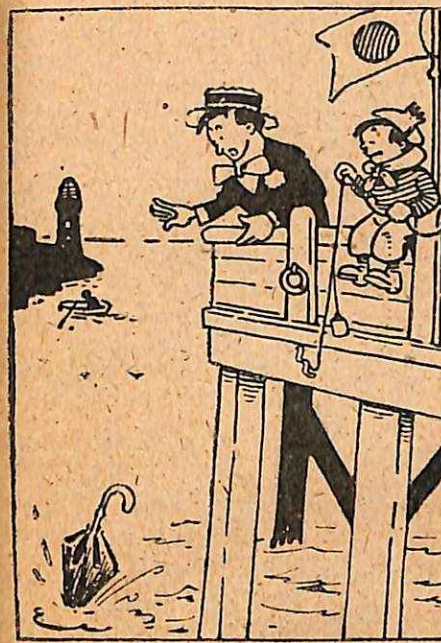
Στὸ ὕγρὸ τὸ χῶμα, — μαχαιριά πῶς πλούσιον στήθη δογῶναι — σφιχτὰ τ' ἀγκάδι ἐρρίξωσιν καὶ μυστικὰ πληγῶναι... Μὰ ἐκεῖθε, αἱματοστόλαχτη κι' αἱματοποτισμένη ἡ παππαρούνα ὁρμαίει 'ς τὸ φῶς κι' ἀκράτητῃ ἀνεβαίνει !...

LXXI

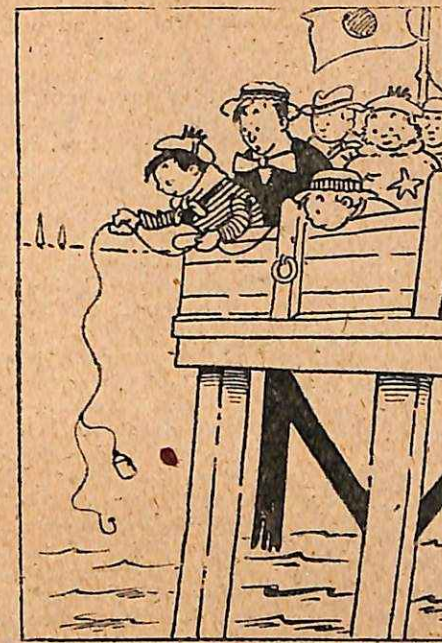
Ὁ χρόνιος ἀδῶς ! — Σὰς ἔχασε σὺν φύλλῳ ὠχρὰ ἡ ματιά μου ! Μελισσολόι κατὰξανθο βομβοῦσε 'ς τὴν καρδιά μου ! — Τὸ πανηγύρι ἐσώθηκε ! Πᾶει τὸ γλυκὸ τὸ μέλι ! Κεντρώει ἡ σφήκα μοναχὰ τὴν ἀδειανὴ κυψέλη...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

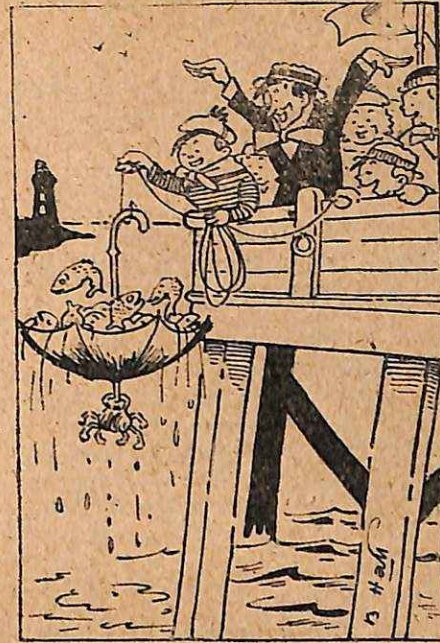
ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΨΑΡΕΜΑ

Στὴν ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου, ἐκεῖ ποῦ ὁ κ. Ρομαντίδης ἐρρεμύβαζε ἀφηρημένος, ἄφισε νὰ τοῦ πέσῃ ἡ ὀμβρέλλα του στὴ θάλασσα. Πῶς νὰ κάμῃ, γιὰ νὰ τὴν πιάσῃ ; Ὁ μικρὸς Νίκος εἶδε τὴν ἀπεισισία του, τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦ εἶπε : — Ἐννοία σας, κύριε, ἐγὼ θὰ σὰς τὴν ψαρέψω ! Κι' ἀμέσως ῥίχνει τὴν πετο-

νιά του στὸ μέρος ποῦ εἶχε ἰδῇ τὴν ὀμπρέλλα νὰ βουλιᾷ. Τὸ ἀγκίστρι πιάνεται στὸ χερσὺν τῆς ὀμπρέλλας, ὁ Νίκος τραβᾷ μετὰ χαρὰ τὴν πετονιά του καί... ὦ, τί μεγάλη ἐκπληξίς !... Ἡ ὀμπρέλλα ἀναβαίνει ἀνοικτὴ κι' εἶνε γεμάτη ψάρια ποῦ χοροπηδοῦν. Ἀκόμη κι' ἕνας κάβουρας εἶνε πιασμένος ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ

ποδιοῦ της. Ὅλοι σαστίζουν γιὰ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ψάρεμα. Ἔτσι ὁ κ. Ρομαντίδης παίρνει τὴν ὀμπρέλλα του καὶ συγχρόνως ἀνταμοιβεται ἡ εὐγενικὴ προθυμία τοῦ μικροῦ Νίκου.

Μὰ τί πολλὰ καὶ ὠραία ψάρια !...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

Οἱ παλαιότεροι συνδρομηταὶ τῆς « Διάπλάσεως » θὰ ἐνθυμοῦνται διάφορα ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ φίλου μου Νικήτα Παραίτη. Φυλλομετρῶν τελευταίως τὰ κιτρινισμένα, ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν, ρύλλα τοῦ ἡμερολογίου αὐτοῦ, εὗρηκα σὲ μιὰ ἡμερομηνία Αὐγουστιατικὴν μίαν ἐπιστολὴν ποῦ ἔγραψε στὸ γυῖό του, προκειμένου νὰ λάβῃ τὸν εὐγενικὸν τίτλον τοῦ Γυμνασιόπαιδος.

Ἐνόμισα καλὸ νὰ τὴν φέρω εἰς τὸ ρῶς, ἀπὸ τὴν σκοτεινιά τοῦ συρταριοῦ τοῦ γραφείου μου, καὶ τὴν στέλλω στὴ « Διάπλασι » τὴν ἀγαπημένην μας μητέρα καὶ φίλην καὶ σύντροπον, γιὰ νὰ τῆς δώσῃ δημοσιότητα. Αὕτῃ εἶνε :

* *

Αὐγούστου 26. 189...

Καλὸ μου καὶ ἀγαπημένον ἀγοράκι, Φεύγουν γλῆγορα ἡμέρες καὶ ὕστερα ἀπὸ πέντε, ἔξη, δέκα, θὰ ξημερώσῃ ἕνα πρωῒνόν, ποῦ καλοπλυμένος καὶ φρεσκοχτενισμένος, θὰ κάνῃς τὴν προσευχή σου, μετὰ χαροῦμενον καρδιόχτυπο, γιατί ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα θὰ πᾶμε συντροφειμένα εἰς τὸ Γυμνάσιον νὰ σ' ἐγγράψω εἰς τὸ μαθητολόγιον !

Πῶς πέρασαν γοργὰ οἱ τρεῖς μῆνες τῶν διακοπῶν !

Φαγεῖ, παιγνίδι, ὕπνο ! Τρεχάματα στὸ περιβόλι, φωνές, κακὸ, καπηλασία μετὰ τὴν βάρκα, μπάνια στὴ θάλασσα καὶ γιὰ

ξεκούραση λίγον διάβασμα ἀπὸ εὐχάριστα καὶ διασκεδαστικὰ βιβλία ! Ἔτσι ἐξεκούρασες τὸ νοῦ σου καὶ δυνάμωσες τὸ σῶμά σου γιὰ νὰ ἀρχίσῃς μετὰ καινουργία ὁρεξὴ τὴ σοβαρὰ μελέτη. Γυμνασιόπαις ! Νὰ ἕνας εὐγενικὸς τίτλος ποῦ γεμίζει ὑπερηφάνια κάθε ἔρρητον.

Δὲν εἶσαι περὶ τὸ παιδί ποῦ ἴσα μετὰ χθές, ἐκάθητο εἰς τὰ μαθητικά θρανία τοῦ ἐλληνικοῦ σχολείου.

Ἐκαμες τὸ πρῶτον πῆδημα εἰς τὸν δρόμον τῆς γνώσεως ! Τ' ἀνώτερον μαθημάτων, ἡ καθηγητικὴ διδασκαλία θὰ σοῦ γνωρίζουν τὸ « ἔβδον τῆς γνώσεως », καὶ θ' ἀρχίσῃς νὰ αἰσθάνεσαι, νὰ ἐννοῇς καὶ νὰ διακρίνῃς τὸ καλὸν ἀπὸ τοῦ κακοῦ ! Δὲν ἀξίζει νὰ γεμίσης τὸ νοῦ σου μετὰ γνώσεις, πρέπει νὰ πλουτίσης καὶ τὴν καρδιά σου μετὰ αἰσθήματα, καὶ νὰ δυνάμωσῃς τὴν συνείδησίν σου μετὰ ἀρετὴν.

Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ συμβαδίζουν, διὰ νὰ σὲ καταστήσουν βραδύτερον εὐγενὲς μέλος τῆς κοινωνίας, ἄξιον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ κόσμου. Ἡ ἀπόκτησις μόνον γνώσεων, χωρὶς τὰ ἄλλα καλὰ, μπορεῖ καὶ βλάβην νὰ σοῦ φέρῃ ἀντὶ καλοῦ. Τὰ ἄλλα καλὰ θὰ ἀποκτήσῃς, ἀκολουθῶν τὰ διδάγματα τῶν καθηγητῶν σου, ἐφαρμόζων τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων καὶ συναστροφόμενος μετὰ χρηστοὺς καὶ ἀγαθοὺς συνομήλικούς σου.

Εἰς τὸ τελευταῖον αὐτό, σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ προσέξῃς, παιδί μου,

Μὴ δέχεσαι νὰ συναστροφῇς τὸν κατ' ἐνάνα πρὸ τοῦ νὰ πληροφορηθῇς ποῖος εἶνε.

Εἶνε καὶ πολλὰ παιδιὰ, δυστυχῶς, καὶ σ' αὐτῇ τῇ ἡλικίᾳ ἀκόμη, ποῦ ἔχουν διαφθορῇ, ποῦ τοὺς ἀρέσει νὰ παρασύρουν καὶ ἄλλους εἰς τὴν κακίαν. Φυλάγου πολὺ. Ἐγὼ γιὰ μόνον φίλον σου, τὸν πατέρα σου, καὶ μὴ κουράζεσαι νὰ τὸν ἐρωτᾷς γιὰ τὸν καθὲς γνώριμον ποῦ θὰ κάνῃς. Μὴν ἐρέπασαι νὰ τοῦ λῆς τὰ μυστικά σου, γιατί εἶνε ὁ μόνος πεῖς μπορεῖ νὰ σοῦ εἰπῇ εἰλικρινὰ καὶ τίμια τί πρέπει νὰ κάνῃς.

Συναστρέφου ἐκείνους ποῦ θὰ σοῦ συστήσῃ καὶ μὴν ἀνοίγῃς τὴν καρδιά σου σὲ εὐκόλως φίλους. Ὁ φίλος εἶνε τὸ πολυτιμότερον πρᾶγμα ποῦ μπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ ὁ ἀνθρώπος εἰς τὸν κόσμον καὶ γι' αὐτὸ εἶνε καὶ τόσο σπάνιον !

Ὁ καιρὸς καὶ ἡ γνώσις, τὰ αἰσθηματὰ σου καὶ ἡ ἐκτίμησις θὰ σοῦ δείξουν ποῖος θὰ εἶνε ὁ ἀληθινὸς φίλος σου, ποῦ θὰ χαρῇ στὴ χαρὰ σου καὶ θὰ μοιρασθῇ τὴ λύπη σου.

Μὴν πιστεύῃς ἐκείνους ποῦ θὰ κολακεύουν τῆς ἀδυναμίας σου ἀγάπα καὶ ἐκτίμα ἐκείνους ποῦ σοῦ λέγουν εἰλικρινὰ τὴν ἀλήθειαν. — Οἱ πρῶτοι θέλουν τὸ κακὸν σου, οἱ δεύτεροι θέλουν νὰ σοῦ ἀνοίξουν τὰ μάτια εἰς τὸ φῶς.

Ἔτσι θὰ μὰς ἀνταποδώσῃς τὴν ἀγάπην μας, θὰ ἐκανοποιήσῃς τοὺς κόπους μας καὶ ἄμα μεγαλώσῃς καὶ αἰσθάνεσαι γύρω σου τὴν ἀγάπην καὶ τὴν

εκτίμησι της κοινωνίας, θά μακαρίζηται και θά εὐλογῇ τοὺς καίμενους τοὺς γονεῖς, ποὺ δὲν θά ζοῦν ἴσως νὰ σὲ μακαρώσουν.

Τώρα, πήδησε, πᾶξε, κωπηλάτησε, κολύμβησε ἀκόμα τῆς λίγης αὐτῆς μέρες τῆς ἐλευθερίας.

Ο πατέρας σου
Νικήτας Παράτης
Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν ΦΑΚ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ

[Τὸς φύλλιδιον 32ον, σελ. 257]

Εἰς τὸ Κρυπτογραφικὸν ποῦ σὰς ἔδωσα νὰ διαβάσετε, ἀντικατέστησα τὰ γράμματα Α ἕως Κ διὰ τῶν ἀριθμῶν 1 ἕως 0· τὰ δὲ ὑπόλοιπα Α ἕως Ω διατῶν ἰδίων γραμμάτων ἄλλ' ἀντιτιθέμενος λαμβανόμενον, ἴτοι Ω ἕως Α. Τὸ Ἀλφάβητον μου λοιπὸν ἴτοι Α=1, Β=2, Γ=3 κτλ. καὶ Α=Ω, Μ=Ψ, Ν=Χ κτλ.

Μὲ αὐτὸ τὸ κλειδί, τὸ Κρυπτογραφικὸν ἀναγινώσκειται οὕτω :

ΓΑΛΗΝΗ

Οὐτ' ἓνα κύμα δὲν ἀκούεται εἰς τὴν ἔρημ' ἀκρογιαλιάς. Λὲς καὶ κοιμᾶται ἡ θάλασσα εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς γῆς.

Καὶ εἰν μεταθέσωμεν καταλλήλως τὰς λέξεις, ἀποτελοῦμεν τὸ τετράστιχον αὐτὸ ἐπίγραμμα :

Δὲν ἀκούεται οὐτ' ἓνα κύμα
Εἰς τὴν ἔρημ' ἀκρογιαλιάς.
Λὲς καὶ ἡ θάλασσα κοιμᾶται
Μὲς εἰς τῆς γῆς τὴν ἀγκαλιὰ.

Τὸ Ἐπίγραμμα αὐτὸ εἶνε τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ.

Τὰς 150 ἀπαντήσεις ποὺ ἔλαβα, τὰς ἐχώρισα εἰς πέντε Σωροὺς. Εἰς τὸν Α' ἔβαλα ἐκείνους ποὺ δὲν κατώρθωσαν παρ' ἁπλῶς καὶ μόνον νὰ διαβάσουν τὸ Κρυπτογραφικὸν ἄλλ' ἄνευ νὰ τὸ ἐπαγορεύσουν εἰς στίχους καὶ χωρὶς νὰ μᾶς πουν τίνας ποιητοὺς εἶνε. Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι μερικοὶ προσεπάθησαν νὰ κάμουν καὶ τὰ δύο, ἄλλ' ἀπέτυχαν. Ὡς ποιητὴν π. χ. τοῦ Ἐπιγράμματος ὠνόμασαν οἱ περισσότεροι τὸν Γεώργιον Δροσίνην (ἴσως ἐπειδὴ μίαν συλλογὴν τοῦ ποιητοῦ αὐτοῦ τιλοφορεῖται ἐπίσης «Γαλήνη»), ἄλλοι τὸν Παλαμῶν, ἄλλοι τὸν Βαλαωρίτην, ἄλλοι τὸν Παράσχον, ἓνας τὸν... Μοτέας καὶ ἓνας τὸν Τέλλον Ἀργον. Ὅσον διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν, οἱ περισσότεροι τὴν ἔκαναν ἔτσι :

Οὐτ' ἓνα κύμα δὲν ἀκούεται
Εἰς τὴν ἔρημ' ἀκρογιαλιάς.
Λὲς καὶ ἡ θάλασσα κοιμᾶται
Μὲς εἰς τῆς γῆς τὴν ἀγκαλιὰ.

Λάθος. Ποτὲ ἓνας ποιητὴς σὺν τὸν Σολωμὸν δὲν θά ἐταίριζεν ἓνα προπαράδειγμα στίχων (ἀκούεται) μ' ἓνα παραξύτονον (κοιμᾶται). Ἐπλησίασαν περισσότερον τὸν καλὸν ρυθμὸν ἐκεῖνοι ποὺ ἐπανόρθωσαν ἔτσι :

Οὐτ' ἓνα κύμα δὲν ἀκούεται...
Λὲς καὶ κοιμᾶται ἡ θάλασσα...

ὅπου καὶ οἱ δύο στίχοι εἶνε προπαροξύτονοι. Ὅπως ὁρᾷται αὐτοὶ ὅλοι, ποὺ οὐτὴν ἐπανόρθωσαν ἑκαμῶν, οὐτὴν τὸν ποιητὴν εὐρίσκων, παίρνουν ἁπλῶς Εὐφημον Μνῆσιον.

Εἰς τὸν Β' Σωρὸν ἔβαλα ἐκείνους οἱ ὁποῖοι, ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ ἀναγνώσεως τοῦ Κρυπτογραφικοῦ, ἐπέτυχον νὰ κάμουν καὶ ἓν ἐκ τῶν δύο: ἢ νὰ ἐπανορθώσουν τελείως

τὸ Ἐπίγραμμα, ἢ νὰ εὗρουν τίνας ποιητοὺς εἶνε. Αὐτοὶ ὅλοι παίρνουν Γ' Ἐπαινον.

Εἰς τὸν Γ' Σωρὸν εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι κάμουν καὶ τὰ δύο. Καὶ τὸ Ἐπίγραμμα δηλαδὴ ἐπανορθώθουν εἰς τὴν ἐντέλειαν, καὶ τὸν ποιητὴν τοῦ ὀνομάζουν. Ἀλλὰ ἐδιάβασαν μόνον, τὸν τὸ Κρυπτογραφικόν; Ἐκοτίσαν νὰ βροῦν οἱ ἴδιοι τὸ κλειδί τοῦ Ἐκοτίσαν εἵπεται νὰ μαγεύσουν τοὺς στίχους; Κ' ἔφαξαν τέλος νὰ εὗρουν τὸν ποιητὴν τοῦ; Ἡ κάποιος τοὺς εἶπε, κάπου ἀκούσαν, οὐτὸ Κρυπτογραφικὸν τῆς Διαπλάσεως εἶνε ἡ «Γαλήνη τοῦ Σολωμοῦ», καὶ τὴν ἀντέγραψαν ἁπλῶς ἀπὸ τὰ «Ἀπαντᾶ» τοῦ ἢ τὴν ἔγραψαν καθ' ὑπαγόρευσιν.—Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξεύρω. Διότι αἱ ἀπαντήσεις αὐταὶ περιέχουν ἑρῶν ἑρῶ μόνον τὸ Ἐπίγραμμα μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Σολωμοῦ. Καμμία ἐνδειξὴ ἐπομένως ὅτι ὁ λύτης ἄκουσεν ἀπὸ τὴν ἀοχὴν, ὅτι βρῆκε πρῶτα τὸ κλειδί, κτλ. Δι' αὐτὸ μὲν μὴ μίαν ἀμφιβολίαν καὶ δίδω εἰς ὅλους ἔνα Β' Ἐπαινον.

Εἰς τὸν Δ' Σωρὸν ἀμφιβολία πᾶς δὲν χωρεῖ. Οἱ λύται τὰ ἦσαν ὅλα ὀρθῶς καὶ τὰ ἦσαν μόνον τῶν. Τὸ ἀποδεικνύουν, γράφοντες τὸ Ἐπίγραμμα δύο φορές· καὶ εἰς τὸ πῆλόν, ὅπως διαβάζεται εἰς τὸ Κρυπτογραφικόν, καὶ εἰς στίχους. Θὰ πῆτε: Καὶ ἂν κανένας ἀπ' αὐτοὺς ἀνέγραφε πάλιν, ἐνῶ κανένας ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὰ ἦσαν μόνον τοῦ; Ἀδιάφορον. Ἐγὼ κρίνω ὅτι βλέπω γραμμένον. Καὶ εἰς αὐτοὺς, ποὺ δίδουν μίαν γραμμὴν ἀποδείξιν τῆς εὐκρινείας ἐργασίας τῶν, δίδω ἓνα Α' Ἐπαινον.

Εἰς τὸν Ε' Σωρὸν, καὶ τελευταῖον, ἔβαλα ἐκείνους ποὺ δίδουν ὁλοκλήρως ἀποδείξεις: Δὲν ἀρκοῦνται δηλαδὴ νὰ διαβάσουν ὀρθῶς τὸ Κρυπτογραφικόν, οὐτε νὰ τὸ κάμουν ἐπιτυχῶς εἰς στίχους, οὐτε νὰ πουν ὅτι εἶνε τοῦ Σολωμοῦ. Ἀλλὰ γράφουν καὶ τὸ κλειδί, τὸ ἀλφάβητον τοῦ Κρυπτογραφικοῦ, μερικὴν δὲ ἐκθέτουν καὶ τὸν τρόπον, τὴν μέθοδον, διὰ τῆς ὁποίας τὸ ἦσαν. Καλλίτερα ἀπ' ὅλους, αὐτὴν τὴν ἐκθέσιν κάμνει τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτερίας διὰ τοῦτο παίρνει τὸ Πρῶτον Βραβεῖον. Κατόπιν ἔρχεται ὁ Θεμιστοκλῆς Σγουρὸς, ὁ ὁποῖος παίρνει ἐνῶπι τὸ Δεύτερον. Οἱ ἄλλοι αὐτοῦ τοῦ Σωροῦ ἐρχονται ἰσοδύναμοι. Εἰς τέσσαρας δίδω διὰ κλήρον τὰ ἐπιπλέον τέσσαρα Βραβεῖα, τοὺς δὲ λοιποὺς περὶ εἰς τὸν Α' Ἐπαινον. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι αὐτοὶ ποὺ σημειώθουν καὶ τὸ κλειδί, παίρνουν περισσότερα Εὐσημία ἀπὸ τοὺς συναδέλφους τῶν τοῦ Δ' Σωροῦ.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τραγοῦδι τῆς Λευτερίας [20 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θεμιστοκλῆς Σγουρὸς [18 Ε].—Γεώργιος Μπίρης [15 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νικηφόρον Εἰφός [15 Ε].—Ἀπόγονος τοῦ Καίσαρος [15 Ε].—Τοῦλλος Κεφαλωνίτης [15 Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [15 Ε] εἰς ἑκαστον): Δάρνης Στέφανος, Σβεσθίου Ἐλπίς, Βασιλείος ὁ Βουλγαροκτόνος, Μπομπού, Ἀστὴρ τῆς Νίκης, Χαμόγελο τοῦ Πόνου, Ἰδιότροπη, Κωνστ. Δ' Ἐλευθεροδράκας, Χρυσόφωτος Ἐλπίδα, Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, Ρωβύρος, Φασκαμιάς, Νικητὴς τῆς Αἰῶνος, Ἰπότης, Κλέφτικο Βόλι.—(Ἀπὸ [13 Ε] εἰς ἑκαστον): Ἀντωνίος Α. Τριώτης, Δούκισσα, Λευκὸς Ἀγίος, Ἑλλήν, Γλυκεῖα Ἀδρα, Σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου, Δαρνοστεφὴς Ἑλλάς,

Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου, Παγκόσμιος Ὁνειρο, Φαῖδρα. Ὑποκόμης Ρετентους, Ξεῖνα Π. Κωνσταντίνου, Ἰδεώδες Ἑλλάς, Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας, Δοξαμένον Ἑλληνόπουλο, Ἀμερικανὴ Ψαροπούλα, Ἀτρώμη Νεοποπούλα, Μελαγχολικὴ Βοσκοπούλα, Διάττων Ἀστὴρ, Ὁραῖον Εὐελάκι, Βαρθολομαῖος Ἑλλάς, Νίκη, Ἑνετικός Λέων, Διαβολάκι, Ἀφροδίτη, Στενιμαχιώτακι, Ἀνδρείος Ἀνδρείος, Ροδὸν τῶν Δασῶν, Κυρίαρχὴ Εὐκλεία, Ἑθνικὴ Ἀναγέννησις, Ὀλγα Ν. Μπαρολογιάννη, Ἰωάννης Χονδρογιάννης, Σπυρ. Δ. Κουτσουλίδης, Ἰω. Πελεκάνος, Δεονίδας Μεντζικώφ, Σάνθος Χρ. Κατσουναῖος, Κωνστ. Β. Διαμίδης, Ἐνδοξος Ὑδρα, Κατίνα Α. Διαποῦλη, Ἰωάν. Θεοδώρου, Θεόδωρος Ἐπ. Κυριακίδης, Δημ. Γ. Ζάβρανος, Παρασκευοῦλα Α. Λόντου.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [11 Ε] εἰς ἑκαστον): Μόσχα Α. Μπίστη, Παν. Μ. Σιγναῖος, Φωτεινὴ Γραφεῖαδου, Ἀλημονίτης Διόρος, Λευτεριά στους Σκλάβους, Συριακὴ Αἴρα, Σεντεμιένο Συριακὴ, Αἴρα τοῦ Ὁρφέως, Ἀγνιστος, Ἀνθος τοῦ Ἀγροῦ, Πατριὸν Διαβολάκι, Ἀδιγανίς, Μεγάλη Ἑλλάς, Ζινεττα, Κοσμοκράτορ, Σταμάτης ὁ Παραπονιάρης, Ἐνδοξο Σούλι, Μεσσηνιακὴ Ἀκτὴ, Τιδάκος, Φωτεινὴ Σάντη, Πέτρος Τάταρος.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [9 Ε] εἰς ἑκαστον): Κύμα τῆς Πατρίδος, Δουκὸς Μπακούρος, Χαρ. Α. Σακελλάριος, Ἰωάν. Κ. Κουτάλης, Γεωργία Ἀθ. Βραχίωτος, Ἰωάν. Προυσιάνος, Καίτη Ἀθ. Σαῖτα, Παναγ. Ἀθ. Φυλλόγλου, Γεώργιος Ν. Καραβίδας, Ὁνειρο τῆς Κύπρου, Ἑγγλεῖακι, Μαρησία, Ἀνδρεῖον Κυπριόπουλον, Νικηφόρος Στρατηλάτης, Κωνσταντίνος, Καλλιμάντης, Ἑλληνικὸν Ὁνειρον, Ὀλυμπιονίκης, Ἰερὸς Ἀγών, Μελαγχολία, Φαῖδρος, Ἀριστείδης Σωτηρακόπουλος, Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, Ἀδὸς, Ναυτὶα τοῦ Αἰγαίου, Ἡρώς Ἑλληνόπουλα, Οἰκιστὸς τοῦ Διακαίου, Ὁραία Δύσις, Ἀνοξιάτικο Ἀεράκι, Γεώργιος Κ. Βεγγίος, Ναυτὶα τῆς Αἰῶνος, Γεωμ. Διμήος, Οὐράνιος Ὁλός.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [6 Ε] εἰς ἑκαστον): Δημ. Γ. Κασιμίρης, Δώρα Σπυριδάκη, Ἀγγελικὴ Π. Ι. Ἰακωβίτου, Εὐδοκία Ζήση, Νικόλαος Ἰω. Σωφάνης, Πηλεὺς, Κωνσταντίνος, Ἑλκωνίτης Παρθένος, Ἀγκάδι, Ἀθάνατο Ναυτὶα, Αὐτοκράτορ τοῦ Βυζαντίου, Χρυσανθὴ, Διαβολὸν Κέρας, Χαμόγελο τῆς Νίκης, Μαρίδα τοῦ Φαλήρου, Κόρη τῶν Κυμάτων, Ὑάκινθος, Μαργαρίτα τοῦ Ἀγροῦ, Μικρὸς Ἀγνιστος, Μυσσοτίς, Θεόδωρος Κασιμίρας, Χρυσὴ Ἀκτίς, Παγασαία Αἴρα, Ἀρης, Γεώργιος Ζησιμιάς, Καλὸς Σαμαρείτης.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ Διαβολάκι τοῦ Ἀρσακίου ἔγραψε γράμμα εἰς μίαν φίλην τοῦ, δὲν θυμήθηκε, ὅτι δὲν εἶχε γραμματόσημον, καὶ ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἦτο εὐκολὸν νὰ προμηθευθῇ, τῆς γράφει ὡς ὑπερόγραφον:

Μὲ συγχωρεῖς πολὺ, Ἀθηνᾶ μου, ποὺ δὲν ἔχει τὸ γράμμα μου γραμματόσημον, ἀλλὰ τὸ θυμήθηκα, δὲν τὸ ἔριξα πλεόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σκλαβομένης Ἑλληνοπούλας

Στὸ Σχολεῖο:
—Κλῆς μου, Νίκο, τὸ ἐνδὺ.
Καὶ ὁ Νίκος, ἀρρηγμένως, ἀρχίζει:
—Ἐν, δύο, τρεῖς, τέσσαρα...

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ματωμένο Λάβαρο

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Πράκτορες νὰ διαθέσουν ἀκριβῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν φύλλων ποὺ θέλουν διὰ τοὺς ἀγοραστές τῶν φύλλων τῶν ἑλλειψιν καὶ τὴν ἀντίθετον τοῦ χαρτιοῦ, δὲν εἰσπορῶ νὰ πωλῶν περισσότερα φύλλα καὶ νὰ ἐπιστρέφουν κατόπιν τὰ μὴ πωληθέντα, ἀλλὰ μόνον ὅσα πωλοῦν.

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν τοῖων ἔλξιν ἢ ἡ συνδρομὴ, νὰ σπεύδουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, καμμία καθυστέρησις δὲν γινέσκειται. Οἱ ἐν ΑἴΓΥΠΤΩ καὶ ὙΠΕΡΩ Συνδρομηταί εἰσπορῶν νὰ ἔλκουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἢ Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, ἢ Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς.

Παρακαλοῦνται καὶ οἱ καθυστεροῦντες Πράκτορες νὰ ἐξοφλήσουν τὸ ταχέως τοὺς λογαριασμοὺς τῶν, διότι εἰς τὸν λογαριασμὸν τοῦ μηνὸς ὅπου λήγει ὁ 17ος μηνισμὸς ἔσονται ἀποδοθέντες, ὁ ἀρχισμὸς τῆς ἐργασίας πρὸς ἐξαγωγήν τῶν ἀποτελεσμάτων. Πρέπει δὲ νὰ ξεύρουν, ὅτι θάπονηται ὁ οἰσθητικὸς Πράκτορ ὁφείλων καὶ τὸ ἐλάσσαν ποσὸν καὶ θάναφερόν τὰ ὀνόματα τῶν διὰ καθυστέρησιν ἀποκλεισμένων, σύμφωνα τὸν κανονισμόν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Τὸς Ὁδοῦ Κεφ. ΙΒ']

α.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φασαρία

ΜΥ	ΘΗ	ΘΗ	ΣΥ
ΝΟΣ	ΡΑ	ΡΑ	ΡΟΣ
ΜΟΣ	ΚΟ	ΣΑ	ΛΟΣ
ΚΥ	ΟΣ	ΧΙ	ΜΗ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ τε νάποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα ἑπτὰ νή-ων τῆς Ἑλλάδος.

β.) Γράφος

Ἐστάλη ὑπὸ Ε. Γεωργίου
Ἀ, πῶς ἡμερώνει δ' ἡ ἄπλα! Σύστημά 15 λ' 7.

γ.) Αἰνίγμα

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κόκκινο Γάντι
Ἐγὼ ἦμουν ἀρχηγὸς
Στὴν Τρωάδα ἑλκουστός.
Ἄν ἐμπρός, στὴν κεφαλῇ,
Μοῦ προσέθεσες συλλαβή,
Τὸ πρῶτ' ἦτο σ' ἐνοχλῶ
Μὰ καθῆκον θά ἐκτελῶ.

δ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρ. Σωτηρακόπουλου

Etoile

* Horizontalement, Fils
* d' Abraham; perpen-
* diculairement: Muse;
* obliquement: fils de
* Dédale et ville de l'A-
* sie Mineure.

Λύσεις τοῦ 41ου φύλλου

Μαράδων, Θερμο- γ' F R O I D
καὶ, Χερσόνεια, Σα- R R I
μῖς. — β') Βλέπε O R A G E
μα, πέριε παγί. I C T
D I E T E

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 19ην Σεπτεμβρίου 1917.

ΠΟΣ σὰς φαίνονται τ' ἀποτελέσματα τοῦ πρώτου μας Διαγωνισμοῦ Κρυπτογραφικοῦ; Ὁταν λαμβάνουν μέρος ἑκατὸν πενήντα, καὶ οἱ περισσότεροι τὸν ἐπιτυχῶς, ποὺ φαίνεται ὅτι ὁ Διαγωνισμὸς ἐπέτυχε. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐπαναληφθῇ καὶ νὰ τελεοποιηθῇ ὅπως εἶπαμεν.

Τώρα ἐξηγεῖται: γιὰ μερικὰς ἐπιστολάς σας τὰς λαμβάνω ἀργὰ καὶ μερικὰς δὲν τὰς λαμβάνω καὶ καθόλου. Εἰς τὸ Ταχυδρομικὸν ὑπάρχει λογοκρισία, ἡ ὅποια τὰς ἀνοίγει καὶ τὰς διαβάζει. Ἀλλὰ ὅταν αἱ ἐπιστολαὶ εἶνε πολὺ ἐκτενεῖς ἢ πολὺ δυσανήγνωστοι, πῶς νὰ τὰς διαβῶ; Τὰς ἀφίνει νὰ περιμένουν. Εἶνε ἀνάγκη λοιπὸν νὰ γράψετε σύντομα καὶ καθαρά. Εἰς ἓνα κόκκινο χαρτάκι, τὸ ὁποῖον ἡ Διοκορία ἐσωκλείει ἢ ἀνοίγει γράμματα, δηλώνει ὅτι: «Αἱ ἐπιστολαὶ αἱ δυσανήγνωστοι κρατοῦνται. Αἱ μακροσκελεῖς καθυστεροῦνται».

Μὲ δὴν τὴν αὐξήσιν τῆς τιμῆς τοῦ φύλλου, —μοῦ γράφει τὸ Κλέφτικο Βόλι, —καὶς ἀπὸ τοὺς ἀγοραστές μου δὲν ἔφυγε. Τουναντίον, εἰς τοὺς ὑπάρχοντας προσετέθη καὶ ἄλλοι. Καὶς δὲν ἔδειξεν ἐκπληξὴν ἢ δυσἀρεσκίαν. Ἐθεώρησαν τὴν αὐξήσιν ὡς τὸ φυσικώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Τὸ αὐτὸ πιστεύω ἔπραξαν καὶ οἱ ἄλλοι ἀγορασταί, διότι θὰ ἦτο γελοῖον ἐκείνος ποὺ θάπεσσε ἀπὸ τὴν Διάπλαιν, διὰ νὰ κάμῃ οἰκονομίαν πέντε λεπτὰ τὴν ἐβδομάδα!

Καὶ ὁ Μικρὸς Σουλιάτης, ποὺ ἀνανεώνει τὴν συνδρομὴν του διὰ τὸ 1918, μοῦ γράφει: «Σοὺ στέλλω μόνον 8 δραχμάς—ἀλλ' ἂν ἐν τῇ μεταξὺ τὴν αὐξήσιν, θὰ σοὺ στείλω κατόπιν τὴν διαφορὰν. Διότι τὸ εὐρίσκω δίκαιον καὶ νομίζω ὅτι καὶ σὺ θὰ ἀρεθῇς; νὰ τὸ κάμῃς».—Ὁχι, πρὸς τὸ παρὸν δὲν τὸ σκέπτομαι· ἀλλ' ἂν ἀργότερα παρουσιασθῇ ἀνάγκη ναύξω ὀλίγον καὶ τὴν συνδρομὴν, δὲν θὰ διστάσω καθόλου, ἀφοῦ οἱ φίλοι μου γράπτουν τὸσον καὶ εἶνε πρόθυμοι εἰς κάθε θυσίαν.

Νᾶ, τὰ ἴδια μοῦ γράφει καὶ τὸ Χαμόγελο τοῦ Πόνου: «Ὅτι ἀπὸ τώρα ἔχω τόσα ἐξόδα, θεωρεῖ δίκαιον κάποιαν αὐξήσιν καὶ τῆς συνδρομῆς».—Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, ἀγαπητὴ μου, γι' αὐτὴ τὴν σκέψιν, ποὺ μαρτυρεῖ τὴν ἀγάπην. Ἐλαδὸς, ὅτι μοῦ ἔστειλες, καὶ ἐπέτελες τὰς παραγγέλίας σου. Μὲ μεγάλην μου ἰσπὴ μαγνήσω ὅτι ὑποφέρεις ἀπὸ περσεύς καὶ σοὺ εὐχαριστῶ παρασπαστικά.

Ὁχι, Βαρθολομαῖ Ἑλλάς, καὶ ὅταν θὰ ἔλθῃ καλὸ χαρτί, δὲν θάναυωσῃς αὐτὰ τὰ φύλλα δια· ὁ τόμος μας θάποτελεσθῇ ἀπὸ δύο εἰδῶν χαρτὶ, ἀλλὰ τὶ νὰ γίνῃ; Ὁ δὲν βλέπομεν ἀργότερα καὶ θὰ θυμώσῃς τοῦ πολέμου τοὺς καιρούς; Πάντως, αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ μικρότερον καλὸ ἀπ' ὅσα ὑποφέρω καὶ ἐλπίζω μετὰ ἑλπίαν ὅτι θὰ εἶνε προσωρινόν. Γιὰ ἔχει γίνῃ ἡ παραγγελία χαρτιοῦ στὴν Ὀλλανδίαν καὶ μὲ πρῶτην εἰσπράξιν θὰ ἔλθῃ.

Τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτερίας ἀπαντᾷ στὴν Τροισθενήν: «Καὶ ὅμως ἐγὼ πάντοτε προτινῶ ἀντάλλαγ' Μικρὸν Μυστικὸν σὲ κείνους ποὺ δημοσιεύουν προτάσεις. Γιατί δὲν δέχονται τὴν δικήν μου πρότασιν; Μυστικόν! Μήπως δὲν εἶμαι γνωστός; Μήπως φοβοῦνται ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἀναποδώσω; Γιατί;» Σ' αὐτὸ δὲν πιστεύω νὰ μπορῇ νὰ πᾶν ἡ Τροισθενήν.

Ἐχεις δεικνῶ, Χρυσόφωτος Ἐλπίδα, σὴ Σελίδα μας, μεταξὺ τῶν προτινῶν, τὰ ποιήματα πλεονάζουν. Τὰ περὶ εἶνε συνήθως μεταφράσεις ἢ διασκευαί. Εὐκολώτερον λοιπὸν εἶνε νὰ γράψῃ κανεὶς στίχους παρὰ περὶ: Ἐστὶ φαίνεται. Κι' αὐτὸ ἔλα-ἔλα μαρτυρεῖ τὴν ἀβία τῶν πεζογραφημάτων.—Ὁ Ἀνακίς θὰ ἐξακολουθῇ σὺν τῇ Ἀναδραφῇ σου τοῦ χρόνου, γιὰ τὴν ὥρα, γράβει τὴν κρίσιν τῆς Κυριαχίης. Τὰ «Πεζογραφήματα» τοῦ Κρυστάλλου εἶνε ἐξηγητημένα.

Σὰ γαλλικά, Δοξαμένον Ἀθῆναι, πρέπει νὰ εἴμεθα ὀλίγον ἐπισκεῖς. Τὰ παιδιὰ δὲν εἶνε

εἰς θέσιν νὰ συνθέτουν μὴν τῶν, καὶ μάλιστα ἑμμετρὰ Αἰνίγματα. Τὰ παίρνουν συνήθως ἀπὸ ξένα περιοδικὰ, βιβλία κτλ. Ἐστὶ λοιπὸν τὸ ἴδιο πρᾶγμα μπορεῖ νὰ μοῦ σταλῇ δύο καὶ τρεῖς φορές· ἐγὼ δὲ εἶνε ἀδύνατον νὰ θυμώσω: ἂν ἓνα γαλλικὸν Αἰνίγμα τὸ ἐδημοσίευσας καὶ πρὸ δύο ἐτῶν.

Ὁραῖος ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἔξῃ: Ἀδρα τοῦ Ἀδριανῶς, Μυρκή, Σανθὴ Ποικιλοποπούλα, Φωχὸ Χαμοῦλάκι, Μικρὸς Ἀθηνῶν, Δοξαμένον Εἰκοσιένα, Ἑγγλεῖακι, Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, Γλυκεῖα Ἀδρα, Μελαγχολικὴ Βοσκοπούλα, Ἐλπίς τῆς Ἑλλάδος,

